

la humanitat

Fundador: LLUÍS COMPANYS

Organ d'Esquerra Republicana de
Catalunya

Març del 1946 - 11 Epoca

Núm. 9 Donatiu: 1 Pesseta

EDITORIAL

El clam de la democràcia catalana

L'opinió demòcrata de Catalunya, en tenir coneixement de la Declaració Conjunta dels Governos de França, Regne Unit i Estats Units de Nordàmerica del 4 de març del 1946, no pot sentir-se ni més desil·lusionada ni més alarmada. Perquè, avui, com deu anys enrera, els paladins de la Democràcia tornen a aixecar bandera de no ingerència.

Com tot el món en pes, Catalunya a ha via cregut que la liquidació de la guerra i dels feixismes italià i alemany hauria anat a parellada amb la liquidació de la tirania franquista, la qual va ésser imposada, precisament, amb l'ajut de Hitler i Mussolini. Però, Catalunya, mai no hauria pogut creure que, després de vuit mesos d'haver-se acabat la guerra a Europa, després de Potsdam i de Sant Francisco i després d'haver-se posat en marxa el mecanisme de la ONU, les Democràcies poguessin pronunciar-se per la no ingerència en el problema de l'actual Estat espanyol, deixant els pobles ibèrics en la indefensió i la desesperança. D'haver-ho sospitat, Catalunya no hauria esperat que les Democràcies actuessin dins la ONU; Catalunya, s'hauria pres ella mateixa la justícia al llarg dels set anys d'oprobis que el franquisme li ha imposat.

Avui, les Democràcies deixen el problema en un punt inacceptable. Com pot el poble, fixar el seu propi destí, lligat de mans i desarmat, mordassat i a mercè del seu tirà? I com pot «organitzar-se, a desgrat de les mesures repressives de l'actual règim», i, ensems, «donar l'esperança als tres Governos de que el poble no es vegi altra vegada arrossegat als horrors i odis d'una lluita civil», segons paraules tènues de l'esmentada Declaració Conjunta?

La democràcia catalana, denúncia aquest contrasentit, i remarca que no és amb notes com es liquidarà el règim franquista, sinó amb fets. Són fets, per

Suscripció en pro de la causa de Catalunya

El nostre Partit no compte amb altres mitjans econòmics que la venda de **la humanitat** i els donatius. No ens dediquem a cap "operació" immoral. No desitgem altre ajut econòmic que el de les persones de conducta digna. El que demanem és per a la propaganda, organització, desplaçaments i ajuda als companys que caiguin per la defensa de la nostra idealitat.

Ajudeu-nos! Presteu-nos la vostra col·laboració entusiasta i activa.

Un català d'E. R. de C., 100; Una catalana de Barcelona, 100; Sr. Ramon 675; Sr. M., 10; M. B., 10; Els Picarols, 100; Un social-demòcrata, 100; Un soci del Passeig de la República, 500; Sr. A. J. G., 1.000; De un Opel, 100; Grup de dones d'Esquerra, 450; Noi de Vich, 100; Per Catalunya (Torelló), 100; Amic d'Ausona, 50; Grup Aurora, (Secció A), 300; Un periodista distingit, 100; Secció Femenina Empordanesa, 62; Codex, 100; Grup Manelic, 25; Enganxaferros, 25; Els amics de la Ràdio, 25; Electricista a Catalunya, 25; Venedors de troços, 25; Jo i la dona, 25; Sans-Serrats, 25; Graven tot, 25.

exemple, la constitució d'un Govern de la República, la d'un Govern de Catalunya i la d'un Govern d'Euzkadi, fets que volen ignorar els Governos signataris de la Declaració Conjunta en manifestar l'esperança que «destacats patriotes espanyols de sentiments liberals puguin trobar, aviat, els mitjans que duguin a cap, pacíficament, la retirada de Franco, l'abolició de la «Falange» i l'establiment d'un Govern interí o provisional». La democràcia catalana, aixeca el seu clam als Governos signataris de la Declaració Conjunta per a significar fins a quin punt repudia els «pronunciamientos», de tan netasta tradició en el país i fins a quin punt creu necessària la ratificació de «l'expressió de les seves aspiracions polítiques», adduint, una vegada més, el text de la Declaració.

El poble, expressà lliurement les seves aspiracions polítiques el 12 d'abril del 1931 advocant per la República i establint-la per una revolució incruenta que fou una vera llicó de ciutadania. El 10 d'agost del 1932, el general Sanjurjo s'aixecava en armes contra el poble. El 16 de febrer del 1936, el poble expressà una vegada més llurs aspiracions polítiques en unes eleccions tan contundents de sentit republicà, que la quasi unanimitat de pensament mogué al general Franco a rebel·lar-se contra la decisió popular i encendre una guerra per tal d'imposar-se, com s'imposà, gràcies a l'ajut d'Alemanya, d'Itàlia i del Comitè de No Intervenció. El poble, no ha estat consultat més, però ha plebiscitat el seu pensament en els Batallons Disciplinaris de Treballadors, en les presons i davant els piquets d'execució.

La democràcia catalana — Esquerra Republicana de Catalunya, ja ho ha manifestat clarament amb la publicació del Document adreçat a la Gran Bretanya, Estats Units i França —, demana als Governos signataris de la Declaració Conjun-